

**CERCLE UNIVERSEL DES AMBASSADEURS DE LA PAIX
FRANCE/SUISSE**

**POEMES ET TEXTES DE NOS MEMBRES BONNE LECTURE ET
PARTAGE !**

**GLORIA RIOS AYZÚ *MÉXICO
EL JARDÍN PERDIDO**

Vi los jardines antes de nacer.
No eran de esta Tierra,
pero la Tierra los soñaban.
Brillaban sin sol
y la luna no se atrevía a mirarlos.
Allí crecen rosas que no pinchan,
cantan las aguas sin necesidad de cauce,
y los nombres no dividen,
sino que bendicen.
Yo era una niña aún no pronunciada,
pero ya llevaba el sello
de la rosa blanca entre las manos,
y la promesa del equilibrio
en el hueco de mi pecho.
Desde entonces,
todo ha sido espera.
Las guerras me rodean como fuegos sin fin,
y yo, que fui creada para la paz,
camino con los pies desnudos
sobre el campo de los gritos.
He visto a los hombres perderse en sus banderas,
y a los niños olvidar cómo se llama el juego.
He visto la justicia rendirse ante el oro,
y el silencio convertirse en moneda de cambio.
Y aun así, no he dejado de sembrar.
Mi jardín aún no florece,
pero conozco su aroma.
Es verde como las esmeraldas
que no se venden.
Allí la paz no es ley, es sustento.
Allí las palomas no huyen del humo,
y las lágrimas se transforman en agua de vida.
Soy la hija del Reino,
y mi hora no ha llegado.
Pero guardo la rosa en mi pecho
como quien sostiene un amanecer
que no se ha escrito aún.
Porque sé,
aunque aún no lo vean,
que hay un jardín esperando por todos,
y que la paz,
la verdadera paz,
no se conquista...
se cultiva.
Ese jardín que espero
no es de unos pocos,
ni florece sobre el imperio que somete.
Es justicia en equilibrio,
es rosa blanca en armonía.
Allí la espada es templaria,

y la paz no es un premio...
es la raíz misma del Reino.

GLORIA RIOS AYZÚ MEXIQUE
LE JARDIN PERDU

J'ai vu les jardins avant de naître.
Ils n'étaient pas de cette Terre,
mais la Terre en rêvait.
Ils brillaient sans soleil et la lune n'osait pas les regarder.
Il y a des roses qui poussent sans se piquer,
les eaux chantent sans avoir besoin d'un canal,
et les noms ne divisent pas, mais ils bénissent.
J'étais une fille pas encore prononcée,
mais il avait déjà le sceau de la rose blanche dans les mains,
et la promesse d'équilibre au creux de ma poitrine.
Depuis lors, tout a été attendu.
Les guerres m'entourent comme des feux sans fin,
et moi, qui ai été créé pour la paix,
Je marche pieds nus sur le champ des cris.
J'ai vu des hommes se perdre dans leurs drapeaux,
et les enfants oublient le nom du jeu.
J'ai vu la justice se rendre à l'or,
et le silence devient monnaie.
Et pourtant, je n'ai pas arrêté de semer.
Mon jardin n'est pas encore en fleur,
mais je connais son odeur.
C'est vert comme des émeraudes qui ne sont pas vendus.
Là-bas, la paix n'est pas une loi, c'est une subsistance.
Là, les pigeons ne fuient pas la fumée,
et les larmes se transforment en eau de vie.
Je suis la fille du Royaume,
et mon heure n'est pas encore venue.
Mais je garde la rose dans ma poitrine
comme quelqu'un tenant un lever de soleil
qui n'a pas encore été écrit.
Parce que je sais, même si tu ne le vois pas encore,
qu'il y a un jardin qui attend tout le monde,
et la paix, la vraie paix, elle n'est pas conquise... est cultivé.
Ce jardin que j'attends Ce n'est pas le cas de quelques-uns,
et elle ne prospère pas non plus sur l'empire qu'elle soumet.
C'est la justice en équilibre,
C'est une rose blanche en harmonie.
Là est l'épée des Templiers, et la paix n'est pas une récompense...
C'est la racine même du Royaume.

***

GLORIA RIOS AYZÚ MÉXICO

THE LOST GARDEN

I saw the gardens before I was born.
They were not of this Earth,
but the Earth dreamed of them.
They shone without sun
and the moon dared not look upon them.
There grow roses that do not prick,
the waters sing without needing a channel,
and names do not divide,
but bless.
I was a child not yet spoken,
but I already carried the seal
of the white rose in my hands,
and the promise of balance
in the hollow of my chest.
Since then,
everything has been waiting.
Wars surround me like endless fires,
and I, who was created for peace,
walk barefoot
on the field of cries.
I have seen men lose themselves in their flags,
and children forget the name of the game.
I have seen justice surrender to gold,
and silence become currency.
And yet, I have not stopped sowing.
My garden has not yet bloomed,
but I know its scent.
It is green like emeralds
that are not for sale.
There, peace is not law, it is sustenance.
There, doves do not flee from the smoke,
and tears are transformed into the water of life.
I am the daughter of the Kingdom,
and my time has not come.
But I keep the rose in my breast
like one who holds a dawn
that has not yet been written.
Because I know,
even if they do not see it yet,
that there is a garden waiting for everyone,
and that peace,
true peace,
is not conquered...
it is cultivated.

That garden I await
does not belong to a few,
nor does it bloom on the empire that subdues.
It is justice in balance,
a white rose in harmony.
There, the sword is Templar,
and peace is not a prize...
it is the very root of the Kingdom.

***

GLORIA RIOS AYZÚ MÉXICO

O JARDIM PERDIDO

Eu vi os jardins antes de nascer.
Eles não eram desta Terra,
mas a Terra sonhou com isso.
Eles brilhavam sem sol
e a lua não ousou olhar para eles.
Há rosas que crescem sem se picar,
as águas cantam sem precisar de canal,
e os nomes não dividem, mas eles abençoam.
Eu era uma menina ainda não pronunciada,
mas ele já tinha o selo rosa branca nas mãos,
e a promessa de equilíbrio no fundo do meu peito.
Desde então, tudo era esperado.
As guerras me cercam como incêndios sem fim,
e eu, que fui criado para a paz,
Eu ando descalço no campo dos gritos.
Eu vi homens se perderem em suas bandeiras,
e as crianças esquecem o nome do jogo.
Eu vi justiça feita ao ouro,
e o silêncio se torna moeda.
E ainda assim, não parei de semear.
Meu jardim ainda não está florido,
mas conheço o cheiro dele.
É verde como esmeraldas que não são vendidos.
Lá, a paz não é uma lei, é uma subsistência.
Lá, os pombos não fogem da fumaça,
e as lágrimas se transformam em água da vida.
Eu sou a filha do Reino,
e minha hora ainda não chegou.
Mas guardo a rosa no meu peito
como alguém segurando um nascer
do sol que ainda não foi escrito.

Porque eu sei, mesmo que você ainda não veja,
que há um jardim esperando por todos,
e paz, paz verdadeira, ela não está conquistada...
é cultivada.

Este jardim que estou esperando
Este não é o caso de alguns,
nem prospera no império que subjuga.
É a justiça em equilíbrio,
É uma rosa branca em harmonia.
Aí está a espada dos Templários,
e a paz não é uma recompensa...
É a própria raiz do Reino.

***

Глория Риос Айсу Мексика

Затерянный сад

Я видел сады еще
до своего рождения.
Они не были с этой Земли,
но Земля мечтала об этом.
Они светили без солнца.
и луна не смела взглянуть на них.
Есть розы, которые растут,
не уколовшись, воды поют, не нуждаясь в канале,
и имена не разделяются,
но они благословляют.

Я была девочкой, которую еще не объявили,
но у него уже была печать Белая роза в руках,
и обещание баланса в глубине моей груди.
С того времени, все было ожидаемо.
Войны окружают меня, как бесконечные пожары,
и я, созданный для мира, Я хожу босиком.
на поле криков.

Я видел, как люди терялись среди своих флагов,
и дети забывают название игры.
Я видел, как справедливость воздавалась золоту,
и молчание становится валютой.
И все же я не перестал сеять.

Мой сад еще не цветет, но я знаю его запах.
Он зеленый как изумруды которые не продаются.
Там мир — не закон, а средство существования.
Там голуби не бегут от дыма,
и слёзы превращаются в воду жизни.

Я — дочь Королевства,
и час Мой еще не пришел.
Но я храню розу в своей груди.
    словно кто-то
    держит восход солнца
    который еще не написан.
Потому что я знаю,
даже если вы этого еще не видите,
что есть сад, ожидающий каждого,
и мир, истинный мир, она не побеждена...
    культивируется.
Этот сад, которого я жду
Этo не относится к некоторым,
и не процветает в покоренной им империи.
Этo справедливость в равновесии,
Этo белая роза в гармонии.
Вот меч тамплиеров, и мир — не награда...
Этo самый корень Царства.
